

at jeg var hjertelig ked af hele denne Forsølgelse angaaende Rejsepermission, og af den idelige Gjennemlæsning af Breve, der ikke kunde interessere mig, blev jeg overrasket ved et skriftligt Tilbud, forfattet af vedkommende Brevmodtagers Fader, om at ville udlevere Breve fra en navngiven Embedsmand mod en Pengesum, under Navn af Naan, og under Vilkaar af Straffrihed baade for Brevskriveren og Brevmodtageren. Den Paagjældendes Fader var, saavidt jeg veed, juridisk dannet, ligesom den Vedkommende selv; han anmeldte ligesom, at et strafværdigt Factum indeholdtes i et Brev, og dette blev forebragt Justitsministeren. Jeg spørger nu, om man er berettiget til at afsjætte alt Eligt? Det kan være uhyggeligt nok saaledes at komme ind i en privat Correspondance; men naar en Mand fremkommer med en Anmeldelse om, at der deri indholdes en Forbrydelse — og Statsforbrydelse hører vel ogsaa med under denne Kategori — naar det siges, at Correspondancen er at faae for Penge — vel at mærke vistnok paa Justitsministerens egen Bekostning — er det da forsvarligt ubetinget at sige: Nei, jeg vil aldeles ikke vide Noget om saadanne Forbrydelser, saadanne Bevismidler? Man har Lov til at troe, at de ikke eksistere og dette var ogsaa Tilfældet med mig, hvilket vil sees af Documenter, som kunne forelægges. Jeg tilbagemeldte, at der ikke kunde være Tale om Nogetsomhelst, uden at man vidste, at der var en Realitet i Sagen. Jeg skrev til Vedkommende: Jeg maa først see godtgjort, at saadanne Breve eksistere; jeg bryder mig ikke om Andet end bekræftede Gjenparter; Vilkaarene have ikke Noget at betyde. Jeg nævnte ikke med en eneste Stavelse den paagjældende Embedsmand eller hans Stilling, ligesaa lidt som jeg overhovedet hentydede til, at det var en Embedsmand, der dog kunde have særlige Pligter med Hensyn til saadanne Forbrydelser som dem, hvorom her var Tale. Jeg undlod at indlade mig paa Spørgsmaalet om Straffefrihed for denne Embedsmand, hvad jeg var uberettiget til at tilsiige, allermest for hans egen Skyld, thi det vilde have været en overordentlig Fornærmelse, om jeg havde gjort det, idet det forudsatte, at der var Noget, som trængte til Tilfagn om Straffrihed. Hvad derimod Brevmodtageren angik, var Sagen en anden,

thi Angiveren pleier at have den Fordeel, at man for hans Skyld gjør Undtagelser. Jeg fik imidlertid min Skrivelse tilbage, fordi den ikke var tydelig nok, og dette gjorde mig noget mistænkelig. Imidlertid tydeliggjorde jeg den, men jeg gjentog atter, at jeg først vilde see Gjenpart af Brevet, og hvad kan man nu slutte af denne Tilføielse? Man kan for det Første deraf med fuld Bestemthed slutte, at der ikke var givet nogen Fuldmagt til Noget, og naar det altsaa hedder, at en Mand har skrevet under med den curieuse Betegnelse: „Paa Justitsministerens Vegne“, vil det dog skjønnes, at jeg dog ikke kan være skyldig deri, naar den samme Mand har et Brev fra mig, hvori der staaer: Jeg vil først see, hvad det er, hvorom der handles, altsaa en ligesom Tvivl om, for ikke at siige en Benægtelse af, hvad Sagen dreiede sig om. For det Andet kan det ogsaa sees af Tilføielsen, hvor libet redebøn jeg var til at troe paa denne Sag og til overhovedet at gaee ind paa den. Fra Begyndelsen af var jeg tilbøielig til at troe, at der ikke var Spor af disse Breves Eksistens; men senere har jeg ikke rigtig vidst, hvad jeg skulde antage; thi ved den Artikel i Bladet „Fædrelandet“, der først bragte Sagen paa Bane, var jeg kommen til Kundskab om, at der fra den fraværende Embedsmand var indgivet et Andragende angaaende mit Forhold til Sagen, samt at dette Andragende henlaae hos Conseilspræsidenten, og jeg har for ikke mange Dage siden ved dennes Velvillie modtaget det. Han har ikke tidligere troet, at det egnede sig til at meddeles mig, men jeg er ham taknemmelig for, at han nu har givet mig Leilighed til at see det. Havde jeg haft dette Andragende, der er af 30te Januar d. A., tidligere, havde det været heldigere for mig, thi jeg havde da tidligere kunnet gjøre Anstalter i Sagen, og maastee vilde derved mange Ulemper være undgaaede. Af dette Andragende, hvoraf jeg har en Afskrift ved Haanden, synes det at fremgaae, at der dog har været Noget, som ligner en Grund til Sagen, det vil siige, at der har været anstiftet et Complot, hvorved man søgte at fange den Mand, man har været saa god at betegne som min Fuldmægtig; denne Realitet er i alt Fald tilstede. Det sees, at